

Františkovo slovo

č.1

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

31.1.2014

Svatý otec: Uriášové platí účet za hostinu sebejistých křesťanů

Vatikán. Když se popírá Boží přítomnost mezi lidmi, vytrácí se vědomí hříchu, a to až do té míry, že druzí musí platit za naši „křesťanskou průměrnost“.

Volba krále Davida, jak ji vypráví dnešní první čtení, se stává zrcadlem, které papež František nastavuje svědomí každého křesťana. David zatouží po Batšebě, ženě Uriáše, který je Davidovým generálem. Král mu ženu vezme a manžela pošle na smrt do první bitevní linie, čímž ve skutečnosti páchá vraždu. Cizoložství ani vražda ovšem Davidem moc neotřesou. Svůj velký hřích nevnímá a nepřichází mu na mysl žádat o odpuštění, upozornil papež, spíše se zamýšlí nad tím,

jak to vyřešit.

"Kdyby někdo z nás řekl, že nikdy nezažil pokušení, buď je to cherubín, anebo je trochu přihlouplý. To dá rozum... Zápas je v životě normální, ďábel si nedopřává klid, chce zvítězit. Avšak nejvýznamnějším problémem tohoto textu není ani tak pokušení a hřích proti devátému přikázání, ale Davidovo jednání. David tu o hříchu nemluví, mluví o problému, který musí vyřešit. To je znamení! Známkou toho, že se potlačuje Boží království, že Božího království ubývá, je to, že se vytrácí pocit hříchu".

Na jeho místo dosazujeme „supermocnou antropologickou vizi“, podle níž „já mohu všechno“.

Největší dnešní hřích je ten, že lidé ztratili vědomí hříchu, citoval papež František svého předchůdce Pia XII.

"Přiznávám, že když vidím takovouto nespravedlnost, tuto lidskou pýchu, když vidím nebezpečí, že by se mi to také mohlo stát, že bych mohl ztratit smysl pro hřích, prospívá mi zamyslet se nad mnohými Uriáši, kteří byli v dějinách. Tolika Uriáši, kteří také dnes trpí naší křesťanskou průměrností, když pozbýváme smyslu pro hřích, když dáváme upadat Božímu království... Oni jsou mučedníky našich nerozpoznaných hříchů."

1.2.2014

Papež k misionářům Neokatechumenátní cesty: Jděte do světa, Bůh jde před vámi

Vatikán. Vatikánská aula Pavla VI. byla dnes dějištěm výjimečného setkání. Papež František zde požehnal čtyřem stům padesáti rodinám, které odcházejí na misie do diecézí, kde si je vyžádali tamější biskupové. Každou misijní skupinu tvoří několik rodin a kněz.

Rád bych vám rád předložil několik jednoduchých doporučení“:

„První spočívá v tom, abyste měli maximální péči o vytváření a uchování společenství uvnitř místních církví, kam se vydáváte působit. To znamená, je-li třeba, trpět jejich slabostmi, a jít společně jako jedině stádce pod vedením pastýřů místních církví“

Další ukazatel, pokračoval papež: Duch svatý vás vždycky předchází. Toto je důležité.

„Řekněte těm, které potkáte na svých misijních cestách, že Bůh má rád člověka takového, jaký je, i s jeho omezeními, s jeho omyly a také s jeho hříchy. Vždyť proto poslal svého Syna, aby na Sebe vzal naše hříchy. Buďte posly a svědky nekonečné dobroty a nevyčerpatelného Otcova milosrdenství.“

Biskup Küng: Rakušané touží po trvalých rodinných vztazích

Vatikán. Rakouská biskupská konference zakončila pětidenní kanonickou návštěvu *ad limina*. Rakouská církev stárne a vylidňuje se, na druhé straně však čerpá životní mízu z nových církevních hnutí.

Biskup **Klaus Küng** pro Vatikánský rozhlas vysvětluje, že Odrazovým můstkem pro obnovu církve je pastore rodiny. Rakouští biskupové předali generálnímu sekretariátu biskupského synodu výsledky dotazníkového šetření, které se stane jedním z podkladů říjnové synody o rodině.

„Jak je známo, z vůle papeže Františka jsme provedli dotazníkový výzkum. V naší diecézi jsme ihned zpočátku upřesnili, že cílem není změnit učení církve, ale zjistit, zda je učení církve dostatečně známé a jak je přijímané. Lidé učení církve dobře neznají, a tudíž je nežijí. Jako referent pro rodinu při biskupské konferenci jsem dostal více než 400 odpovědí od církevních hnutí a komunit, které jsou velmi zajímavé. Je z nich patrné, že je možné žít tak, jak to církev učí.“

Soudí biskup dolnorakouského St. Pölten. Problémy rodiny jsou v Rakousku stejné jako jinde v Evropě – minimum sňatků občanských i náboženských, volné soužití, nízká porodnost (1,3 dítěte na jednu ženu), rozvody.

Stav dnešní rodiny nicméně souvisí se společenským vývojem. „V dnešní pluralistické společnosti je mnohem těžší křesťanskou rodinu vůbec založit a pak vytrvat“, míní biskup Küng. Považuje proto za vnuknutí Ducha svatého, že papež František klade rodinu do středu pastoračního zájmu.

„Myslím, že tu musí nastat důležitá změna v celé pastoraci. Bez fungující rodiny to prostě nejde, či je to velmi obtížné. Pán může vždy povolovat člověka, který zažil těžké dětství, ale na takové osobě se tyto prožitky projevují i po šedesáti nebo sedmdesáti letech. Vidím to častokrát u kněží a sester, kteří sice našli svou cestu, ale ještě po dlouhé době jsou na nich patrné těžkosti rodinného zázemí, je to vidět na jejich chování. Mnoho dětí a dospívajících lidí trpí rozkoly v rodině – další úkolem pastore, jak častokrát říká papež František, je léčit tyto rány, naslouchat lidem, přinášet lásku, která je Boží láskou.“

Uzavírá biskup Klaus Küng.

Prorodinné manifestace v evropských velkoměstech

Paříž. Paříž, Lyon, Brusel, Bukurešť, Madrid, Varšava a Řím. V těchto evropských městech organizuje v neděli asociace *Manif Pour Tous* manifestace na obranu rodiny. Cílem je zabránit Evropskému parlamentu, aby schválil zprávu rakouské europoslankyně Ulrike Lunacekové, která navrhuje stejné zacházení založené na sexuální orientaci a genderové identitě, vysvětluje pro naše mikrofony **Jean-Pierre Delaume-Myard**, tiskový mluvčí francouzské *Manif* a homosexuál:

„Obhajoba rodiny před útoky není pouze francouzská záležitost. Je to všeobecná otázka na evropské a světové úrovni. Mám přátele – homosexuály – kteří ve Spojených státech bojují za obranu rodiny a proti adopcím dětí gayovskými páry a, jak jsme viděli ve státě Utah, nebo nedávno v Austrálii, mohou uspět. Zákony lze změnit. Když byl ve Francii předložen návrh zákona na homo sňatky, velká část homosexuálů tím byla překvapena. Většina z nich něco takového vůbec nechtěla. Ve Francii už léta existuje deklarované partnerství, které využila jen 4 procenta homosexuálů. Tedy – homosexuálové nikdy nežádali manželství, a tím méně děti.“

Právě děti jsou totiž první obětí genderové ideologie.

„Každé dítě má právo na jednoho otce a jednu matku. Ještě horší je asistovaná reprodukce a náhradní mateřství, které vyvolává ekonomickou diskriminaci. Nelze považovat ženu za zboží. Ve Francii se dnes dítě dá koupit za 80 až 100 tisíc euro. Indické ženy tyto děti rodí a pokud se vzeprou, vlastní rodina je týrá. Jeden porod totiž zajistí roční chod domácnosti. Vzniká tu skutečný byznys – stejně jako ve Spojených státech, kde si páry za pár tisíc euro vybírají děti v katalogu – podle barvy očí, pohlaví a kvocientu inteligence. Nesmíme zapomínat, že ani žena ani dítě nejsou zboží.“

2.2.2014

O setkání mezi observancí a proroctvím

Homilie papeže Františka na Den zasvěceného života, bazilika sv. Petra

Svátek Uvedení Páně do chrámu je označován také jako svátek *setkání*, protože v úvodu dnešní liturgie se praví, že se Pán setkává se svým lidem. Jde o setkání *Ježíše a Jeho lidu*. Když Maria s Josefem přinesli dítě do Jeruzalémského chrámu, došlo k prvnímu setkání Ježíše a Jeho lidu, reprezentovanému dvěma starci, Simeonem a Annou.

A nyní se setkává Svatá Rodina a tito dva představitelé svatého Božího lidu. Středem je Ježíš. On hýbe vším a jedny i druhé přitahuje do chrámu, který je domem Jeho Otce.

Je to setkání mezi mladými, kteří jsou plni radosti z toho, že plní Zákon, a starými, kteří se radují nad působením Ducha svatého. Je to *jedinečné setkání mezi observancí a proroctvím*, kde mladí dbají předpisů a staří prorokují! Zamyslíme-li se důkladně, je dodržování Zákona vskutku oduševňováno tímž Duchem a proroctví se ubírá cestou vyznačenou Zákonem. Kdo je více naplněn Duchem svatým než Maria? Kdo chápe Jeho působení víc než ona?

Starým prospívá, když předávají mladým moudrost. A mladým prospívá, když přijímají tento odkaz zkušenosti a moudrosti, a nesou jej dál, neopatrují jej v muzeu, ale čelí výzvám, které přináší život, ku prospěchu svých celé církve. Milost tohoto tajemství, milost tohoto setkání kéž nás osvíti a potěší na naší cestě.

3.2.2014

Belgický primas vyzval k postu a modlitbě

Brusel. Belgický primas arcibiskup André-Joseph Léonard vyhlásil den postu a modlitby proti eutanázii dětí v této zemi. Zákon legalizující zabíjení nezletilých byl v prosinci schválen senátem. V úterý 28. ledna ji schválila právní komise poslanecké sněmovny a během příštích dvou týdnů bude předložena k hlasování v této druhé komoře parlamentu. Proti schválení zákona o eutanázii nezletilých vystupují především křesťanská vyznání, ale také židé a muslimové – prozatím neúspěšně. Proto místní primas vyhlásil na 6. února den modlitby a postu. Modlitební bdění bude probíhat ve všech belgických městech. Arcibiskup Léonard věří, že se tak podaří pohnout svědomím zákonodárců.

Severoitalská biskupové o genderové unifikaci

Itálie. Také italská vláda navzdory neustálým škrtům ve školství vyčlenila na tento rok 10 milionů euro, aby vyškolila učitele ve zvláštních kurzech "překonávání genderových stereotypů". Dosavadní ticho ze strany katolické církve k tomuto tématu nyní prolomili biskupové patnácti severoitalských diecézí (církvní provincie *Triveneto*). Vysvětlují, proč je teorie genderu neslučitelná s křesťanskou naukou.

„Vyzýváme, abyste se nebáli, nestyděli a neváhali užívat i ve veřejném kontextu ta nejněžnější a nejopravdovější slova, která nám kdy bylo dáno vyslovit: otec, matka, manžel, manželka, rodina, založená na manželství mezi mužem a ženou“, píše v dokumentu severoitalská biskupové. Právě tyto termíny postupně mizí z úředního slovníku a jsou nahrazovány položkami rodič 1 či rodič 2.

„Vycházeli jsme z toho, co papež František říká v exhortaci *Evangelii gaudium*: nikdo po nás nemůže

žádat, abychom náboženství vážali na utajenou lidskou intimitu bez jakéhokoli vlivu na sociální a národní život, bez starosti o zdraví institucí občanské společnosti, bez vyjadřování se k událostem, které zajímají občany. (183). To pro nás byl další zcela zásadní bod. Tímto listem jsme chtěli přispět k dobru společnosti, k pozitivní konfrontaci a také k nadějnějšímu pohledu do budoucnosti.“

Dnes – více než kdy jindy – hájíme a podporujeme svobodu výchovy, která podle práva náleží matce a otci. A zamítáme jakýkoliv ideologický pokus, který by vedl k unifikaci všeho a všech do jakéhosi ponižujícího a deviantního “jediného myšlení”.

Papež František kázal o postoji, který je třeba zaujmout v životních těžkostech

Vatikán. Nepoužívat Boha a Boží lid v těžkých chvílích pro vlastní obhajobu – zdůraznil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež se zaměřil na postoj krále Davida, když jej zradil jeho syn Absolon, a poukázal na to, že za všech okolností je třeba svěřovat se Bohu.

Král David prchá, protože jeho syn Absolon jej zradil. Papež František se soustředil na čtení z druhé knihy Samuelovy (2 Sam 15,13-14.30;16,5-13a). David je zarmoucen, protože také lid byl s jeho synem proti němu, a má pocit „jakoby tento syn zemřel. Jaká však byla Davidova reakce?“ – tázal se papež a poukázal na tři jeho postoje. „David – řekl papež - byl vládcem, ale přijal realitu takovou, jaká je.

„David – a to je první postoj – nepoužívá Boha, ani Jeho lid na svou obranu, a v tom spočívá láska krále k Bohu a Jeho lidu. V ošklivých momentech života se stává, že se v zoufalství někdo pokusí bránit, jak se dá, někdy i za použití Boha i za použití lidu. On nikoli. To je tedy první postoj: nevyužívat Boha a Jeho lid.“

David se rozhodne utéci, pokračoval papež. „Jeho druhým postojem je pokání. Nepovažuje za správné, že jej syn zradil, avšak uznává, že není svatý, a volí cestu pokání. Je to velikán. Veliký hříšník a velký světec. Jak jdou dohromady tyto věci, ví Bůh.“

Třetím Davidovým postojem, pokračoval papež, je svěření se Pánu.

Toto jsou tedy tři Davidovy postoje: nesmlouvat s Bohem, přijmout pokání a oplakávat vlastní pochybení a nakonec „neusilovat o spravedlnost vlastníma rukama, nýbrž svěřit se Bohu“.

„Je krásné slyšet a vidět tyto tři postoje člověka, který má rád Boha, Jeho lid a nesmlouvá o něj; člověka, který ví, že je hříšníkem, a koná pokání; člověka, který si je jist svým Bohem a svěřuje se Mu. David je světec a my jej ctíme jako světce. Prosme jej, aby nás učil těmto postojům ve špatných údobích života.“

4.2.2014

Papež k postní době: Bůh přináší spásu vždy a všude skrze chudobu Krista

Vatikán. „Stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby“ (2 Kor 8,9) tato konstatace sv. Pavla z druhého listu Korinťanům je tématem poselství papeže Františka k letošní postní době, které bylo dnes zveřejněno.

Svatý otec v něm poukazuje na „styl, kterým se zjevuje a působí Bůh. Jeho jádrem je božská láska, která je milostí. Láska spočívá v tom, že všechno sdílí společně s milovaným. Láska se připodobňuje, vytváří rovnost, odstraňuje zdi a distance. To je také účelem toho, proč se Ježíš stává chudým, nikoli chudoba sama o sobě.

My křesťané, pokračuje papežské poselství, jsme povoláni vidět bídu bratří, dotýkat se jí, brát ji na

sebe a konkrétně se přičinit o její ulehčení. „Bída však není totéž co chudoba. Bída je chudoba bez důvěry, bez solidarity, bez naděje.“ Papež pak vypočítává tři druhy bídy: materiální, morální a duchovní.

Materiální bída, která je obvykle označována za chudobu, je stav těch, kteří žijí v podmínkách nedůstojných člověka. Když se moc, luxus a peníze stanou modlami, dostávají přednost před požadavky na spravedlivou distribuci bohatství. Proto je zapotřebí obrácení lidského svědomí ke spravedlnosti, rovnosti, střízlivosti a sdílení.

Morální bída je otročení neřestem a hříchu. Morální bídu, píše papež František, lze označit za počínající sebevraždu. Tato forma bídy způsobuje rovněž ekonomickou zkázu.

Duchovní bída nastává, vzdalujeme-li se od Boha, odmítáme-li Jeho lásku a máme-li za to, že nepotřebujeme Boha, který nám v Kristu podává ruku, neboť se domníváme, že si vystačíme sami, ale ubíráme se cestou krachu. Bůh je jediný, kdo opravdu zachraňuje a osvobozuje.“

„Postní doba je vhodnou dobou k sebezapření a prospěje nám položit si otázku, čeho se můžeme vzdát, abychom mohli přispět k obohacení druhých svojí chudobou. Nezapomeňme však, že pravá chudoba bolí: nebylo by platné sebezapření bez této kající dimenze.“

Papež František dnes kázal o otcovství

Vatikán. Také Bůh pláče a Jeho pláč je pláčem otce, který miluje svoje děti, nikdy je nezapře; i kdyby se vzpíraly, vždycky je bude respektovat – řekl papež František během kázání při dnešní ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Dnešní liturgická čtení představují postavy dvou otců: krále Davida, který oplakává smrt svého vzpurného syna Absaloma, a Jaira, představený synagogy, který prosí Ježíše, aby uzdravil jeho dceru.

Davidovo vojsko zvítězilo, ale jeho nezajímalo vítězství, protože čekal na syna. A proto, když přišla zpráva o skonu jeho syna, »byl zdrcen, vystoupil do horní místnosti a propukl v pláč«.

Dalším otcem je představený synagogy, Jairos, významná postava, ale tváří v tvář nemoci svojí dcery se nestydí padnout Ježíšovi k nohám: »Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila« (Mk 5,23). Nestydí se, nepřemýšlí o tom, co by na to mohli říci druzí, protože je otec. David a Jairos jsou dva otcové.

„Pro ně pro oba je nejdůležitější syn, dcera! Nic jiného. Přivádí nás to k zamyšlení nad tím, co říkáme Bohu v Krédu: »Věřím v Boha Otce«, k zamyšlení nad otcovstvím Boha. Takový je Bůh. Takový je Bůh vůči nám. – Ale, otče, Bůh nepláče! – Jakby ne! Vzpomeňme na Ježíše, když zaplakal při pohledu na Jeruzalém. »Jeruzaléme, Jeruzaléme! Kolikrát jsem jen chtěl shromáždit tvoje děti, jako shromažďuje kvočna svoje kuřátka pod křídla« (Mt 23,37). Bůh pláče! Ježíš plakal pro nás. A Ježíšův pláč je podobou pláče Otce, který nás chce mít všechny u Sebe.“

„V těžkých chvílích – zdůraznil papež František – Otec odpoví. Takový je náš Bůh – poznamenal papež – a naše otcovství: otců rodiny, jakož i v případě duchovního otcovství biskupů a kněží, musí být takovéto. Otec má jakési pomazání, které přichází od syna; nemůže chápat sebe sama bez syna! Potřebuje proto syna, očekává jej, miluje, hledá, odpouští mu, chce jej mít u sebe.“

„Jdeme dnes domů s těmito dvěma obrazy: plačícího Davida a představeného synagogy, který padá Ježíšovi k nohám beze strachu, že bude zahanben a že se mu ostatní vysmějí. Říkejme »Věřím v Boha Otce« a prosme Ducha svatého, protože jenom On je Duch svatý, aby nás naučil říkat »Abba, Otče!«. Je to milost. Možnost říci Bohu od srdce »Otče!« je milost Ducha svatého. Prosme Jej o ni.“

5.2.2014

Svatý stolec: OSN se pokouší vměšovat do učení víry a náboženské svobody

Vatikán dnes obdržel navýsost tvrdou odpověď, ke které vydal tiskové prohlášení. Co osmnáct nezávislých dětsko-právních odborníků Vatikánu vytýká?

Podle OSN „Svatý stolec setrvává v takové politice a praxi, která vede k pokračujícímu sexuálnímu zneužívání a beztrestnosti viníků.“ stojí ve zprávě výboru. O reakci Svatého stolce na tato obvinění hovoří **arcibiskup Silvano Maria Tomasi**, stálý pozorovatel u OSN v Ženevě.

„První reakcí je překvapení. Vypadá to, že negativní vyznění dokumentu již bylo připraveno před setkáním Výboru pro lidská práva s delegací Svatého stolce. Zcela chybí aktuální a korektní pohled na celou řadu změn, kterou Svatý stolec, městský stát Vatikán a místní biskupské konference uskutečnily a které – podle mého soudu – nemají obdobu v jiných institucích a dokonce v jiných zemích. Je to otázka evidentní skutečnosti, kterou nelze zkreslovat!“

„Pravděpodobně zasáhly nevládní organizace, které mají zájmy na prosazování homosexuality, gayovských sňatků a dalších záležitostech. Předložily své připomínky a posílily ideologickou linii závěrečné zprávy výboru. Svatý stolec však nemá co skrývat a na základě zjevných faktů bude nadále v klidu vysvětlovat své postoje. Budeme odpovídat na všechny případné otázky, abychom dosáhli cíle, o který se jedná – tedy ochrany dětí. Dnes se mluví o 40 milionech případů sexuálního zneužívání dětí – bohužel některé z nich se týkají církve, byť v mnohem menším rozměru v porovnání s děním ve světě. Církev však reagovala a pokračuje v tom! Musíme naléhat na politiku transparentnosti a nulové tolerance sexuálního zneužívání. Jeden jediný takovýto případ už je příliš!“

zdůrazňuje arcibiskup Tomasi, stálý pozorovatel v ženevském sídle Spojených národů.

Papež: Slavení eucharistie je víc než pouhá hostina

Vatikán. Přes pokračující chladné a deštivé římské počasí přišlo i tuto středu na Svatopetrské náměstí přibližně 25 tisíc lidí, aby se zde účastnili generální audie Svatého otce. Papež František pokračoval v cyklu svých katechezí o svátostech víry, tentokrát o eucharistii, a mimo jiné řekl:

„Památka“ neznamená jen vzpomínku. Eucharistie je vrcholem spásonosného Božího činu. Obnovuje naše

srdce, naše bytí a způsob, kterým se vztahujeme k Němu a k bratřím. Mocí Ducha svatého nás účast na eucharistickém stole jedinečně a hluboce připodobňuje Kristu a dává nám již nyní předběžně zakoušet plné společenství s Otcem, které bude charakterizovat nebeskou hostinu, kde se budeme se všemi svatými radovat z kontemplace Boha tváří v tvář.“

6.2.2014

Papež František kázal o milosti dobré smrti

Vatikán. Papež se v dnešním kázání při mši v Domu sv. Marty zamýšlel nad tajemstvím smrti a vyzval, abychom prosili Boha o tři milosti: zemřít v církvi, zemřít v naději a zanechat po sobě odkaz křesťanského svědectví. Papež v homilii komentoval první liturgické čtení (1 Král 2,1-4.10-12), které vypráví o smrti Davida.

Za prvé, že David zemřel „v lůně svého lidu. Žil svoji příslušnost k Božímu lidu až do konce. Hřešil sice a sám se označuje za hříšníka, ale nikdy se z Božího lidu nevyčlenil.“

„Hříšník ano, zrádce nikoli! A to je milost: zůstat až do konce v lidu Božím. Je to Boží dar, o který máme prosit. »Pane, dej mi zemřít doma, v církvi!«. Hříšníci jsme všichni, to ano. Ale nikoli zrádci! Nikoli zkažení! Stále uvnitř! A církev je natolik matkou, že nás chce i takové, často špinavé, ale očišťuje nás: církev je matkou!“

Za druhé, pokračoval papež: „David zemřel klidně, v pokoji, vyrovnaně, v jistotě, že odchází ke svým předkům. Toto je milost,“ zdůraznil. „Milost zemřít v naději, ve vědomí, že na druhé straně nás očekávají, že na druhé straně také pokračuje domov, pokračuje rodina. Nebudeme sami.“

Zemřít v naději, zemřít ve spolehnutí na Boha! O tuto milost je třeba prosit. Spolehnutí na Boha však začíná nyní, v maličkostech života i ve velkých problémech: vždycky spoléhat na Boha! Takto si člověk zvyká spoléhat se na Boha a naděje roste. Zemřít doma, zemřít v naději.“

Nakonec uvažoval papež o odkazu, který David zanechal. David zanechává svému synu toto dědictví a říká: „Chovej se statečně a dokaž, že jsi muž. Dbej na povinnosti vůči Hospodinu, svému Bohu, choď po jeho cestách a zachovávej Jeho zákony.“

„Toto je odkaz: je to křesťanské svědectví zanechané druhým. A někteří z nás zanechali velký odkaz. Pomysleme na svaté, kteří žili evangelium s takovou silou, že nám zanechali jako odkaz životní cestu a způsob života. Tyto tři věci se mi vybavují v srdci při četbě o Davidově smrti: prosit o milost zemřít doma, zemřít v církvi; prosit o milost zemřít v naději, s nadějí a prosit o milost zanechat hezký odkaz, lidský odkaz, odkaz tvořený svědectvím našeho křesťanského života. Kéž nám všem svatý David vyprosí tyto tři milosti.“

Právní zástupce Svatého stolce ke zprávě Výboru OSN pro ochranu práv dítěte

Vatikán. Včera zveřejněná zpráva Výboru OSN pro ochranu práv dítěte vyvolala velký ohlas v médiích. Italský deník Avvenire (6.2.14) se v této souvislosti zeptal na názor amerického právníka Jeffreyho Leny, který je zástupcem Svatého stolce ve Spojených státech amerických.

„Výbor se dopustil zásadního přehmatu, pokud jde o principy mezinárodního práva, když kanonickým

právem nahradil územní jurisdikci, kterou měl naopak aplikovat. Členové Výboru se pokusili tvrdit, že Konvence o právech dítěte činí Svatý stolec zodpovědným za všechny katolické řády a instituce, kněze a zasvěcené osoby, protože je kanonicky „nadřazen“ katolickým diecézím ve světě.

Jeffrey Lena pak na otázku, zda šlo o nedopatření či úmysl, poznamenává, že šlo zřejmě o promyšlený krok, který má přesné politické cíle. Na otázku jaké, odpovídá: „Namísto toho, aby objektivně zhodnotili otázku z právního hlediska, podleli členové Výboru svým osobním míněním, což je bohužel často se vyskytující tendence, kterou by měly členské státy OSN v budoucnu více kontrolovat.“

Poselství papeže k letošnímu Světovému dni mládeže

Dnešní svět vyzdvihuje úspěch za každou cenu, blahobyt, zpučnost moci, sebepotvrzení na úkor druhých. Je proto pro nás vždy přínosné, když si znovu přečteme Horské kázání a zamyslíme se nad ním.

Téma letošního Světového dne mládeže, který se bude v diecézích slavit na Květnou neděli 13. dubna, zní: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království“ (Mt5,3). „Řecké adjektivum *ptochós* (chudý) neoznačuje pouze materiální chudobu. Váže se k hebrejskému pojmu *anawim*, který vyjadřuje pokoru, vědomí vlastních omezení. Pokorní a chudí *anawim* důvěřují Bohu a vědí, že na něm závisí.

Papež poskytuje trojici podnětů:

„Za prvé se snažte *osvobodit od věcí*“. Evangelní styl života se vyznačuje střídmostí, nepodléhá konzumu. Hledejme podstatné, zbavujme se nadbytečného a zbytečného. Je nutné najít odvahu ke štěstí.

„Za druhé po nás toto blahoslavenství vyžaduje, abychom prošli *konverzí ve vztahu k chudým*“. Setkávejme se v nich se samotným Kristem, dotýkejme se jeho trpícího těla.

„Avšak – a to je třetí bod – chudým můžeme nejenom dávat. Také oni nám mají co nabídnout, co naučit. Z jejich moudrosti máme čerpat mnohé poučení“.

V závěru poselství Svatý otec upozorňuje: „Evangelní chudoba je základní podmínkou, aby se Boží království šířilo. V dnešní době lze totiž evangelium hlásat pouze nakažlivou radostí, která je výsadou chudých lidí, uzavírá se první poselství papeže Františka mladým lidem na celém světě.

7.2.2014

Velký zájem snoubenců o setkání s papežem

Vatikán. Papežská rada pro rodinu dnes oznámila, že na svatovalentýnské setkání s papežem Františkem se přihlásilo neuvěřitelných 17 tisíc snoubenců. Nečekaný zájem o zvláštní audienci organizátory donutil ke změně místa konání – z vatikánské auly Pavla VI. na náměstí sv. Petra. Ačkoliv se jedná o všední den – pátek 14. února – mladé páry, připravující se manželství, se hlásí dál.

Závěrečná audience pro polské biskupy

Vatikán. Rodina, mládež, povolání ke kněžskému a zasvěcenému životu – k tomuto trojímu pastoračnímu úsilí vyzýval papež František polské biskupy při dnešní závěrečné audienci jejich kanonické návštěvy *ad limina*. Ihned zpočátku je však upomenul na důležité svědectví jejich vlastního života.

"Křesťanství není jen abstraktní věda, nýbrž je to existenciální poznání Krista, osobní vztah s Bohem Láskou. Je možná zapotřebí více naléhat na formaci ve víře jako vztahu, ve kterém člověk zakouší radost z toho, že je milován a že může milovat."

Rovněžtak polští seminaristé dosahují výborné intelektuální a pastorační úrovně, podotkl papež František a poděkoval za jejich častou službu v zahraničí. Navzdory tomu by se světo jejich svědectví mohlo skrýt, pokud by jim chyběl misijní duch.

Papež František: Hlásat evangelium bez profitu

Vatikán. Hlásat evangelium bez toho, že bychom profitovali ze svého křesťanství – k tomu vyzval papež František v kázání při dnešní ranní mši v kapli Domu sv. Marty, když komentoval mučednictví Jana Křtitele.

„Jan byl mužem krátkého života,“ řekl papež. „Jeho čas na hlásání Božího Slova byl krátký.“

„Tam, kde je panovnický dvůr, je možné všechno: korupce, neřesti, zločiny. Dvory tyto věci usnadňují. Co učinil Jan? Především hlásal Pána. Hlásal, že je blízko Spasitel, Pán a že se blíží Boží království. Činil tak rázně a křtil. Všechny vybízel k obrácení. Byl to energický muž. Hlásal Ježíše Krista.“

„První věc, která učinila Jana velkým, bylo hlásání Ježíše Krista,“ pokračoval papež.

„Další věcí je to, že se nezmocnil jeho morální autority.“ Papež zmínil, jak byla Janovi „dána možnost říci »Já jsem Mesiáš«. On se však vyslovil jasně: »Nejsem. Ten má přijít po mně a jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek«. Toto je tedy druhá věc, která z něj učinila muže pravdy. Nepřivlastnil si hodnost.

Třetí věc: napodobil Krista a to především tím, že se vydal cestou ponížení. Pokořil se, snížil až do konce, až na smrt.

„Jan je ikonou učedníka. Kde je však pramen tohoto učednického postoje?“ – tázal se. „V setkání,“ odpověděl. „Evangelium mluví o setkání Marie a Alžběty, kdy Jan poskočil radostí v Alžbětině lůně.“

„Prospěje nám dnes, položit si otázku po svém vlastním učednictví: hlásáme Ježíše Krista? Využíváme svého křesťanského stavu jakoby to bylo nějaké privilegium či nikoli? Za třetí: jdeme cestou Ježíše Krista? Cestou ponížení, pokory, snížení se k službě? A pokud zjistíme, že v tom nejsme pevní, vraťme se k prvnímu Galilejskému setkání. Všichni máme nějakou takovou Galileu. A setkejme se znovu s Pánem a jděme touto tak krásnou cestou, na níž má On růst a my se umenšovat.“